

ΘΕΑΤΡΟ

Κριτική θεάτρου: «Εκτοπλάσματα»

Η Ιωάννα Κλεφτόγιαννη γράφει κριτική για την περφόρμανς «Εκτοπλάσματα», σε σκηνοθεσία Βασίλη Νούλα-μια ιδιαίτερη ανάγνωση της ποίησης του Μίλτου Σαχτούρη.

Δευτέρα, 17 Μαρτίου 2014

Ποιος θα υποπτευόταν ότι η ποιητική συλλογή «Εκτοπλάσματα» του Μίλτου Σαχτούρη θα ενέπνεε ένα απρόσμενα αποκαλυπτικό σκηνικό b monie, «μνημείο» του μεταμοντέρνου, σε ένα διαμέρισμα-κατοικία στα Εξάρχεια;

Και το κοινό θα συναντούσε την ποίηση, ελεύθερη, μέσα από γενναίες δόσεις κέτσαπ πάνω σε ημίγυμνα κορίτσια, υπό τους ήχους ενός θλιβερού αρμονίου;

Ο Βασίλης Νούλας, με διπλές σπουδές θεατρολογίας και εικαστικών στην Αθήνα και στο Παρίσι, ιδρυτής της ομάδας Nona Melancholia (εκ των συνιδρυτών της Κίνησης Μαβίλη), μια πολύ ιδιάζουσα και συνεπής καλλιτεχνική μονάδα, καλώς κινήθηκε από την παραδοχή ότι η ποίηση είναι πολύ πιο «ανοικτή» κι ελαστική φόρμα, συγκρινόμενη με οποιαδήποτε πρόζα.

Και με διάθεση ρηξικέλυθη, σκανδαλιάρικη, απενοχοποιημένα παιδική, έστησε μια προκλητική περφόρμανς, στην οποία οι διαθέσεις και οι ατμόσφαιρες εναλλάσσονται,

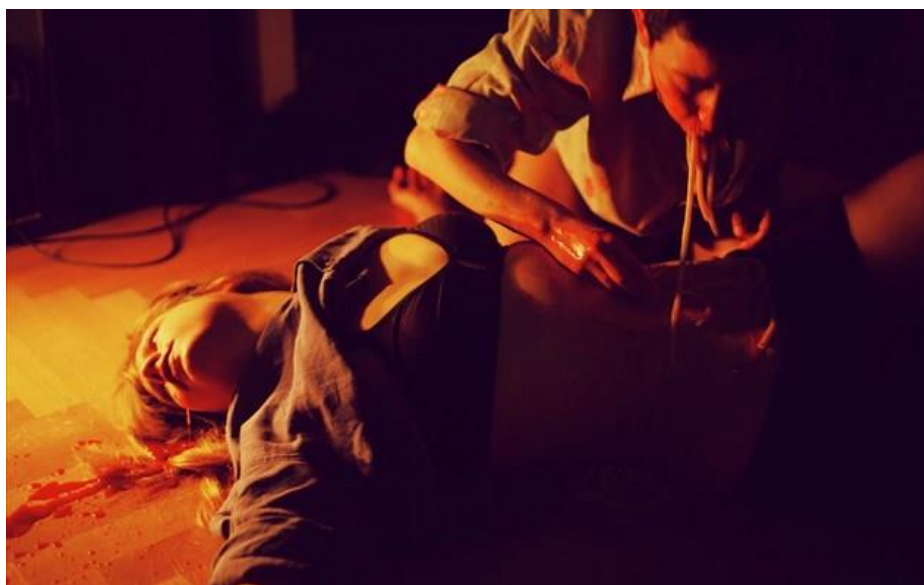
τολμώντας να σταθεί αντιμέτωπος, αν όχι εντελώς κόντρα, παρακινημένος εμφανώς από «διδάγματα» του Μάριο Αρτζέντο, στον ποιητικό λόγο.

Μάλιστα συμμετέχει και ο ίδιος ως guest σε ρόλο πιανίστα- τραγουδιστή ερμηνεύοντας τη μελοποιημένη από τον ίδιο ποίηση («Όταν», «Πόρος 1985»). Ο Σαχτούρης φαίνεται να αποτελεί μια πολύ προσωπική του υπόθεση.

Στο παράδοξα ιδιοσυγκρασιακό homage του στον ποιητή, μια πρόταση για να ξαναδιαβάσουμε την ποίησή του με άλλο πρίσμα, η ανάσα του θανάτου διαρκώς μας χαϊδεύει. Άλλωστε, σαν μια «άσκηση εξοικείωσης με τον τρόμο», έχει αποκαλέσει ο σκηνοθέτης την παράστασή του.

Ακούμε για ρημαγμένα φέρετρα, για τον νεκρό Ντύλαν Τόμας για το ότι «όταν σβήνω το φως έρχεται ο θάνατος και μου φιλά τα χέρια».

Ακούμε για «ένα κόσμο νεκρό» που «πίνει το παγωμένο γάλα του, βάρκες πηγαίνουν έρχονται/ φέρνουν κι άλλους νεκρούς/ μητέρες χάνουν τα παιδιά τους/ παιδιά κλαίνε γιατί χάσαν τις μητέρες τους/ /τέρατα χαρτοπαίζουν-Ρίξε το πέντε! Ουρλιάζει ο νεκρός δολοφόνος».

Στίχοι που ξεστομίζουν οι θηλυκές υπάρξεις (Λήδα Δάλλα, Ελένη Καραγιώργη, Αντιγόνη Ρήγα και Δέσποινα Χατζηπαυλίδου) όχι μοιρολογώντας αλλά τριγυρίζοντας ασταμάτητα στο σαλόνι, την κουζίνα, το μπάνιο και βράζοντας μακαρόνια. Τρώγοντας μακαρόνια με κέτσαπ, που γίνονται εντόσθια ανθρώπου και κατασπαράζονται από ανθρώπους–ζόμπι.

Παλεύοντας στα πατώματα. Πίνοντας ασταμάτητα καφέ από την αναμμένη καφετιέρα, αλλά και κρασί, αφού κάποια στιγμή βρίσκονται «ιπτάμενες» πάνω από τα κεφάλια των θεατών επισκεπτών στους πάγκους της κουζίνας. Ερμηνεύουν ακόμα και στα

σκοτεινά βαθυστόχαστα τους στίχους και φωνάζουν στον κοινόχρηστο χώρο του ορόφου «ελευθερώστε το ασανσέρ» αναστατώνοντας την πολυκατοικία.

Εντέλει ακαταπαύστως ... αλληλολοεζοντώνονται έως ότου αναχωρήσουν μαζί μας με ένα πελώριο άσπρο πλοίο (υπέροχο το φινάλε με το ποίημα «Η επίσκεψη» του Σαχτούρη). Εμπειρία!

Η παράσταση στο διαμέρισμα της Δερβενίων (στον αριθμό 54, πάνω από την πλατεία Εξαρχείων), που προσεχώς επαναλαμβάνεται, αποδεικνύει ότι η καλή ποίηση έχει αντοχές. Τόλμη χρειάζεται.

Πληροφορίες: Σκηνοθεσία: Βασίλης Νούλας. Σκηνικά-κοστούμια: Ντόρα Οικονόμου. Βοηθός σκηνοθέτη: Ελισάβετ Ξανθοπούλου. Διεύθυνση: Δερβενίων 54, πάνω από την πλατεία Εξαρχείων. Διάρκεια: 60 λεπτά. Είσοδος ελεύθερη με προαιρετική οικονομική ενίσχυση. Είσοδος μόνο με κράτηση θέσης: 6972 730557.

Ιωάννα Κλεφτόγιαννη